

Publicerad 2014-07-01 20:16 av Kingstroganoff

Ultravåldet i kaleidokölden

In i dunklet av djungelns hår klättrar jag försiktigt in.

Runtflugan spetsar jag tillvaron med udden av min karaktär som tycker sig glida spårlöst genom buskagen.

Djungeln är tät och bottenlös, här finns bara grenar och stammar som stäcker sig ändlöst neråt.

Bladen är blå, naturen är stilla, väntan är lång, men alla tycks vila och från ett kristallpalats i mitten av allt, väntar våldet vi alla saknar här.

I kristallpalatset kärna drönar tusentals amurfalkar, de bor i den största salen centrerad bakom den sista dörren på varje sida, omsvept av palatsets kaledioskopväggars glasridå.

Men när djungeln precis har slutat lyssna och prasslet ger vika för vinden lyser varje falk med all världens ljus från botten av deras inre och börjar brukar det våld som än är obekant och bortom mänskans kontroll.

Utanför dånar djungeln som den sanna naturkraft den är. Den vrålar ett rop som ylar genom rymden och skär universum som en mistlur på ett världshav. Alla små ljusstrålar flyr palatset och springer sick sack mellan brytpunter och glaskanter, varmt omfamnade i djungelns barm där dom ligger rädda och skimmrar.

Violentiam mortis, här står kaleidopalatset i färgexplosionens krater och kastar sina färgflamor över djungelns träd som miljarder av blickar i den vildaste jakten över den tätaste djungeln som aldrig får nog, någonsin.

Inte ens himlen kommer undan.

Trött och utmärgad faller jag, mellan träden, ner bland de ändlösa stammarna, stirrandes upp mot kronornas hemligheter.

De viskar: glöd

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kingstroganoff med Poeter.se id #46006 innehar upphovsrätten